

מ"ת 40667/07/16 - מדינת ישראל נגד אחמד חסין, פראס רבאיעה, מטעם הסניגוריה הציבורית, איוב חסין, מטעם הסניגוריה הציבורית

בית המשפט המחוזי בירושלים

מ"ת 40667-07-16 מדינת ישראל נ' חסין (עציר) ואח'

בפני כבוד השופט הבכיר צבי סגל

המבקשת

מדינת ישראל

ע"י ב"כ עוה"ד רחל אהרוני

מפרקליטות מחוז ירושלים (פלילי)

נגד

המשיבים

1. אחמד חסין (עציר)

ע"י ב"כ עוה"ד מאג'יד חמדאן

2. פראס רבאיעה (עציר)

ע"י ב"כ עוה"ד מריד עומאיר

מטעם הסניגוריה הציבורית

3. איוב חסין (עציר)

ע"י ב"כ עוה"ד אחמד עואודה

מטעם הסניגוריה הציבורית

החלטה (בשאלת הראיות לכאורה ועילת המעצר)

1. לפני בקשה להורות על מעצרם של המשיבים עד לתום ההליכים המשפטיים המתנהלים נגדם בת"פ 40608-07-16. הצדדים נחלקו בשאלה האם קיימות ראיות לכאורה להוכחת האשמה המיוחסת למשיבים.
2. ביום 24.7.16 הוגש כנגד המשיבים כתב אישום חמור המייחס להם עבירת **שוד** לפי סעיף 402(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977. על פי עובדות כתב האישום, המשיבים קשרו קשר לשדוד את חוסין אלחדרוב (להלן: "**המתלונן**"), תושב יישוב חוסאן שבשטחים, אשר עסק בסחר בזהב והחזיק בהיתר כניסה לישראל לצורכי מסחר. כך, ביום 3.7.16 הגיע המשיב 1, אשר שימש כנהגו של המתלונן בשטחי ישראל, לבית חמותו של המתלונן, הנמצא ביישוב חוסאן, במטרה להסיעו לעיסוקיו בתל אביב. במהלך הנסיעה הוריד המשיב 1 את המתלונן בדרך אל-מח'רור, כדי שהאחרון יעבור לשטחי ישראל דרך פתח בגדר; כל זאת, לכאורה, במטרה לחסוך בזמן המתנה ובדיקה הצפויה במחסום המנהרות שבירושלים. באותה העת, על פי תכנון ותיאום מוקדם בין המשיבים, ארבו המשיבים 2 ו-3 למתלונן בצד כביש 60, ומשהבחינו בו עובר את הגדר, תקפו אותו בצוותא חדא וריססו אותו בגז פלפל. לאחר מכן, הובילו המשיבים 2 ו-3 את המתלונן לוואדי סמוך למקום, שם היכו אותו בראשו ובגופו באמצעות אלות, תלשו מעליו

את הווסט שלבש, אשר בכיסיו היו 151,000 ₪ במזומן ו-120 גרם זהב, ונמלטו מהמקום. 100,000 ₪ נוספים, אותם החביא המתלונן בתא סודי מתחת למושב ברכב בו נהג המשיב 1, נגנבו אף הם.

3. בד בבד עם הגשת כתב האישום הגישה המבקשת את הבקשה דנא, בגדרה ביקשה כי המשיבים ייעצרו עד לסיום משפטם. לטענתה, ישנן ראיות לכאורה להוכחת אשמת המשיבים במעשים המיוחסים להם, ביניהן עדות המתלונן ומחקרי תקשורת. לטענת המבקשת, חומרת העבירה המיוחסת למשיבים, ונסיבות ביצועה, מקימות יסוד סביר לחשש שהמשיבים יסכנו את ביטחונם של אדם ובטחון הציבור. לפיכך, קמה כנגד המשיבים עילת מעצר מכוח סעיף 21(א)(1)(ב) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: "**חוק המעצרים**"). כמו כן טענה, כי שימוש בנשק קר במהלך ביצוע העבירה מקים חזקה סטטוטורית של סיכון ביטחונם של אדם ובטחון הציבור מכוח סעיף 21(א)(1)(ג)(4) לחוק המעצרים. בנסיבות אלו, סברה המבקשת כי לא ניתן להסתפק בחלופת מעצר כדי לאיין את מסוכנותם של המשיבים.

4. בדיון שהתקיים לפניי ביום 27.7.16, טענה ב"כ המבקשת כי הראיות לכאורה בתיק זה מבוססות על עדות המתלונן; על איכוני ומחקרי תקשורת שנערכו למספרי הטלפון של המשיבים, הממקמים אותם במקום האירוע ומצביעים על קיום שיחות ביניהם לפני, בזמן ואחרי האירוע; ועל הודעות המשיבים, אשר מסרו מספר גרסאות שונות ביחס לאותם איכונים ומחקרי תקשורת. כבר בפתח דבריה ציינה ב"כ המבקשת, ברוב הגינותה, כי המתלונן מסר בהודעותיו הראשונות (הודעות מיום 4.7.16 ו- 6.7.16) מספר פרטים שקריים, בגדרם הפליל אנשים שכלל אינם קשורים לאירוע. משהבינו השוטרים כי מסר הודעות שקריות, נחקר המתלונן על כך באזהרה. כאשר נשאל מדוע מסר פרטים שאינם אמת, הוא השיב כי היה מטושטש בזמן מסירת ההודעה. ב"כ המבקשת ציינה, כי המתלונן קשר את המשיב 1 לאירוע מלכתחילה, כלומר, כבר בחקירתו הראשונה. באשר למשיבים 2 ו-3, הבהירה ב"כ המבקשת כי אין בנמצא עדות ישירה או ממצא פורנזי הקושרים את מי מהם לאירוע. עם זאת, נמצאו שקרים בגרסאותיהם, כפי שאלו עלו בחקירה במשטרה: המשיב 2 מסר ארבע גרסאות שונות ביחס למקום הימצאו בזמן האירוע, כאשר רק בגרסתו הרביעית ציין כי חלף במקום האירוע; המשיב 3 מסר כי אינו זוכר היכן היה בזמן האירוע. הוא אף לא זכר את השיחות שערך עם המשיבים 1 ו-2 באותו היום. רק לאחר שהוטח בו כי הוא אוכן במקום האירוע, טען כי ייתכן שעבר בכביש המדובר באותו היום.

5. מנגד, חלק ב"כ המשיב 1 על קיומן של ראיות לכאורה. לטענתו, כעולה מהודעות המתלונן, לא הייתה זו הפעם הראשונה בה המשיב 1 הוריד מרכבו את המתלונן באותו מקום בכביש המנהרות (בפתח בגדר), אלא הייתה זו הפעם השנייה. כמו כן טען, כי המשיב 1 לא ידע מה עיסוקו של המתלונן ואף לא ידע היכן מוחזק כסף ברכב. ב"כ המשיב 1 חזר על כך שהמתלונן שיקר עת מסר את ההודעות הראשונות במשטרה וציין כי התלונה לא נמסרה מיזמתו (של המתלונן). בסיום דבריו, הסכים כי יוכן תחילה תסקיר מעצר בעניינו של המשיב 1.

6. ב"כ המשיב 2 התנגד אף הוא לקיומן של ראיות לכאורה, וטען כי במקרה דנא המבקשת מנסה ליצור כנגד המשיב 2 יש מאין. לדידו, במארג הראייתי הקיים אין פוטנציאל המכונן סיכוי סביר להרשעת המשיב 2, שכן התיק כנגד לקוחו מושתת על איכון פלאפון ושיחת טלפון, כאשר תוכן השיחות ו/או ההודעות בין המשיב 2 למשיבים האחרים אינו ידוע, ולא ניתן לדעת האם יש בו כדי לקשור אותו לאירוע. עוד טען, כי לא ניתן לבסס ממצאי מהימנות שעה שגרסת המתלונן מכילה סתירות מהותיות המשוללות כל יסוד. באשר להודעות המשיב 2 במשטרה, טען כי תחילה מסר המשיב 2 שאינו זוכר מה עשה באותו יום, שכן נעצר לראשונה רק שבועיים לאחר האירוע, ובהמשך מסר גרסה שלא הופרכה. בחקירתו, אישר המשיב 2 כי הוא חבר של יתר המעורבים והסביר כי הם משוחחים בטלפון גם בשעות לא שגרתיות, לא כל שכן בתקופת הרמדאן, ולכן אין לתמוה על שיחות ביניהם גם בשעות הבוקר המוקדמות. לבסוף טען ב"כ המשיב 2, כי ישנם אנשים נוספים שאוכנו בסביבת האירוע, אך אלה לא נחקרו ומצבם המשפטי זהה למצבו המשפטי של המשיב 2.

7. גם ב"כ המשיב 3 טען, כי לא ניתן לבסס סיכוי סביר להרשעת לקוחו בהתחשב במארג הראייתי החלש הקיים נגדו. לשיטתו, ביסוס התיק כולו על מחקרי התקשורת - ראיה המהווה בדרך כלל ראיית עזר ולא ראיה עיקרית - אינו ראוי. עוד טען ב"כ המשיב 3, כי אף אם גרסת המתלונן תאומץ במלואה, הרי שאין בה כדי להפיל את המשיב 3. שיחות הטלפון בינו לבין המשיבים האחרים אינן חריגות, שכן ניתן לאתר שיחות דומות גם שבוע ושנה לפני ואחרי האירוע. המשיב 3 לא מחק הודעות, ושוחח גם עם אנשים אחרים עם מספרי טלפון אחרים והם כלל לא נחקרו ביחס לאירוע. אף ב"כ המשיב 3 הזכיר, כי קיים אדם נוסף אשר ביצע שיחות טלפון אל המשיב 1 ואוכן במקום האירוע, אשר אינו נכלל בכתב האישום.

דין והכרעה

ראיות לכאורה

8. סעיף 21(ב) לחוק המעצרים קובע, כי בית המשפט רשאי להורות על מעצרו של נאשם אם נוכח לדעת "שיש **ראיות לכאורה להוכחת האשמה**". בחינה זו אינה דורשת הוכחה ברמת הסתברות של מעל לכל ספק סביר אלא מסתפקת בבחינת הפוטנציאל הטמון בחומר החקירה הגולמי. ראיות לכאורה בהקשר זה הינן אפוא ראיות גולמיות, שלגביהן קיים סיכוי סביר שעיובודן במהלך המשפט יוביל בסופו לראיות (רגילות), המבססות את אשמת הנאשם מעבר לכל ספק סביר (בש"פ 8087/95 **שלמה זאדה נ' מדינת ישראל**, פ"ד נ (2) 133, פס' 6 ואילך (1996); מ"ת (י-ם) 44766-02-15 **מדינת ישראל נ' מוחמד אבו גאליה**, פס' 11 ואילך (1.3.15)).

9. תחילה אבחן כל אחת מהראיות הלכאוריות, כשלעצמה; לאחר מכן, אבחן האם מכלול הראיות הלכאוריות שבתיק, בהנחה שיוכחו כדבעי, מקים סיכוי סביר להרשעה המצדיק מעצר עד תום ההליכים, או שמא גם אם יינתן

מלוא המשקל לראיות, לא ניתן יהיה, ולו ברמה של סיכוי סביר, להרשיע את הנאשם (בש"פ 4844/13 **שמעון קופר נ' מדינת ישראל**, פס' 9 (25.7.13)). בשלב זה, אין מקום לדון במשקלה הקונקרטי של כל ראיה וראיה נוכח אי דיוקים או סתירות הקיימים בהן, אך יש לתת משקל לסתירות מהותיות הגלויות בתשתית הראייתית הכוללת, אם נתגלו כאלה על פני הדברים (בש"פ 5483/14 **פלוני נ' מדינת ישראל**, פס' 27 (1.9.14)).

10. להלן אדון אפוא בראיות לכאורה הקיימות כנגד כל אחד מהמשיבים בנפרד.

המשיב 1

11. הראייה המרכזית כנגד המשיב 1 היא הודעות המתלונן במשטרה. כמוזכר לעיל, כבר בפתח דבריה ציינה ב"כ המבקשת, ברוב הגינותה, כי המתלונן מסר בשתי הודעותיו הראשונות (מיום 4.7.16 ומיום 6.7.16) מספר פרטים שקריים, בגדרם הפליל אנשים שאינם קשורים לאירוע. לטענת ב"כ המשיבים, לאור עובדות אלה, שאינן שנויות במחלוקת, לא ניתן לבסס ממצאי מהימנות על הודעות המתלונן ולסמוך על גרסתו. משכך, האדנים עליהם מבוסס התיק מעורערים עד היסוד.

12. המתלונן מסר שש הודעות במשטרה, כאשר אחת מהן כאמור נגבתה ממנו תחת אזהרה. הודעתו הראשונה נגבתה ביום 4.7.16 שעה 11:22, יום לאחר אירוע השוד, בגדרה מסר כי בבוקר יום ה- 3.7.16 אסף אותו המשיב 1 מבית חמו בחוסאן, ושניהם נכנסו לרכב מסוג "סקודה אוקטביה". המתלונן החביא ברכב, מתחת למושב הכיסא בו ישב, 100,000 ₪, והשאיר 151,000 ₪ נוספים ו-120 גרם זהב בווט שלבש. השניים נסעו לכיוון מחסום המנהרות. בשלב מסוים, לאחר שעברו את המחסום, עצר המשיב 1 את הרכב. אז, זיהה המתלונן רכב שחולף על פניו מסוג "מאזדה 2", ממנו ירדו שני אנשים, אחד מהם היה אחיו של המשיב 1, פתחו את דלת הרכב בו ישב המתלונן וריססו לתוך עיניו גז מדמיע. לאחר שהמתלונן הוכה בראשו וברגליו, שני התוקפים גנבו ממנו את הווט עם הכסף והזהב ונמלטו מהמקום. בחלוף כעשר דקות קם המתלונן ופסע לכיוון המנהרה, אז הבחינה בו בחורה יהודייה שהזעיקה את המשטרה למקום. המתלונן פונה לקבלת טיפול רפואי בבית החולים. לאחר ששב לבית חמותו, היא סיפרה לו כי המשיב 1 החזיר את רכב הסקודה ואמר לה שהמשטרה תפסה את המתלונן כשהוא ללא אישור שהייה. המשיב 1 החזיר גם את הפלאפון של המתלונן, אשר היה בתוך הווט שלבש ונגנב ממנו. המתלונן בדק וגילה כי גם הכסף שהחביא מתחת למושב הכיסא ברכב הסקודה נגנב.

בהודעתו השנייה מיום 6.7.16 שעה 9:58, חזר המתלונן על כך שנשדד בכביש המנהרות על ידי שלושה בחורים: המשיב 1, אחיו של המשיב 1 (עו"ד אימן חוסיין) וחבר של המשיב 1, שאת תמונתו הוציא המתלונן מרשימת החברים של המשיב 1 באתר הפייסבוק. המתלונן ציין, כי המשיב 1 עובד אצלו כשבועיים. עוד מסר המתלונן, כי המשיב 1 ביחד עם שני הבחורים הנוספים גררו אותו אל מחוץ לרכב והורידוהו לוואדי. המתלונן ציין, כי לא ראה את המשיב 1 "נותן מכות,

אבל קיבלתי הרבה מכות (גיליון 2, ש' 51), והוסיף כי המשיב 1 ידע על סכום הכסף שהיה ברכב.

בהודעה מיום 10.7.16 שעה 13:24, מסר המתלונן כי הוא קנה את רכב הסקודה ורשם אותו על שם המשיב 1 שהיה הנהג שלו. לפני כן, הרכב נרשם על שם הנהגים הקודמים.

בהודעה מיום 13.7.16 שעה 10:56, מסר המתלונן כי מזה כ-15 שנים הוא מחזיק בהיתר כניסה לישראל לצורכי מסחר. לדבריו, תמיד נכנס לישראל עם הרכב דרך המחסום וכי מעולם לא נכנס דרך הגדר. עוד ציין, כי רק הוא והמשיב 1 ידעו היכן מוחבא הכסף בתוך הרכב, וכי ביום השוד עצמו המשיב 1 ראה שהמתלונן החביא שם כסף.

הודעתו החמישית של המתלונן מיום 18.7.16 שעה 10:29 נגבתה ממנו באזהרה, במסגרתה הודע לו כי הוא חשוד בשיבוש הליכי משפט ומסירת פרטים שקריים. בהודעה זו מסר המתלונן, כי ביום 3.7.16 המשיב 1 אסף אותו מבית חמו בחוסאן ונסע בדרך שונה מזו שהיו רגילים לנסוע בה. המשיב 1 הוריד אותו בצד הדרך ואמר לו לעבור דרך פתח בגדר, כדי לחסוך את זמן ההמתנה והבדיקה במחסום המנהרות. המתלונן סיפר, כי באותו מקום המתין רכב מסוג מאזדה, ממנו ירדו שני בחורים, ריססו אותו בגז מדמיע ושדדו אותו. עוד ציין, כי אחד הבחורים היה רעול פנים והשני חבש כובע. הוא אינו מכיר את הבחור שחבש כובע ולא בטוח כי יוכל לזהות אותו גם אם יראה אותו שוב. עוד מסר, כי למעט במקרה דנא הייתה פעם נוספת בה המשיב 1 הוריד אותו ליד הגדר וביקש ממנו לעקוף את המחסום. לדבריו, המשיב 1 לא ראה שתוקפים אותו אלא הוריד אותו, הסתובב ועזב את המקום. כאשר נשאל מדוע מסר בהודעותיו הקודמות פרטים בלתי נכונים, השיב כי היה מטושטש בזמן מסירת ההודעה וכי אחיו של המשיב 1 היה נוכח בסולחה שנערכה, ולכן חשב שהוא היה מעורב באירוע השוד. המתלונן חזר על כך שהמשיב 1 ידע שהוא (המתלונן) נושא עליו כסף.

בהודעתו מיום 19.7.16 שעה 15:57, חזר המתלונן על הגרסה לפיה המשיב 1 החזיר לחמותו את הטלפון שהיה בווסט. כן ציין, כי הכסף שהוחבא ברכב היה בחבילות לא עטופות, כך שניתן היה להבחין כי מדובר בכסף.

13. עיון בהודעות המתלונן במשטרה אכן מלמד על שינוי משמעותי בגרסתו. כך, בעוד שבתחילה הפליל המתלונן את אחיו של המשיב 1, עו"ד איימן חוסיין, ואדם נוסף, כמבצעי השוד, הרי שבהמשך התברר כי אין כל קשר בינם לבין האירוע, והמתלונן אף מסר שאין ביכולתו לזהות את תוקפיו. במסגרת גרסתו הראשונית מסר המתלונן עוד, כי המשיב 1 הוריד אותו מהרכב לאחר שכבר עברו את מחסום המנהרות וכי המשיב 1 היה שותף להוצאתו (של המתלונן) מן הרכב וגרירתו לוואדי. לעומת זאת, בהודעתו החמישית במשטרה סיפר, כי המשיב 1 הוריד אותו בצד הדרך, לפני המחסום, ואמר לו לעבור דרך פתח בגדר, וזאת כדי לחסוך את זמן ההמתנה והבדיקה במחסום.

14. מקומן של טענות המכוונות להימנעותם של עדים להיבחן במסגרת ההליך העיקרי. כידוע, בשלב המקדמי של מעצר עד תום ההליכים, בית המשפט אינו נדרש לקבוע ממצאים בשאלת מהימנותם של העדים כפי שנעשה בהליך העיקרי, ודי כי שוכנע שקיים פוטנציאל ראייתי להרשעת הנאשם בתום ההליך המשפטי - בכפוף לכך שלא נתגלו

פירכות מהותיות וגלויות לעין, המצביעות על חולשה ממשית של התשתית הראייתית הלכאורית (בש"פ 5191/13 **עמאד אבו חאמד נ' מדינת ישראל**, פס' 7 (29.7.13)). בהתחשב בהסברים אותם סיפק המתלון לשינוי בגרסתו, ובעובדה כי לא הכיר את המעורבים הנוספים באירוע השוד (למעט המשיב 1), סבורני כי, למצער לעת הזו אין לשלול את האפשרות שלאחר עיבודה של עדות המתלון במסגרת ההליך העיקרי ומעברה בכור ההיתוך של חקירות הצדדים, ליבת גרסתו, כפי המתואר בכתב האישום, תימצא אמינה על ידי בית המשפט. הנה כי כן, לא מצאתי כי יש בסתירות ובאי הדיוקים שנמצאו בגרסת המתלון כדי לאיין כליל את גרעין הגרסה המפלילה כנגד המשיב 1.

15. ניתן אף למצוא ראיות נוספות התומכות, לכאורה, בגרסת המתלון. כך למשל, הודעותיהם של חמותו וגיסו של המתלון, אשר מסרו כי המשיב 1 נראה לחוץ וממהר עת החזיר לביתם את רכב הסקודה (הודעתה של לובנא חמאמרה מיום 6.7.16 שעה 11:12; הודעתו של מוחמד חמאמרה מיום 6.7.16 שעה 11:33); והודעתו של נסים סוויטי, הנהג הקודם של המתלון (לפני המשיב 1), בגדרה סיפר כי ידע שהמתלון עובד כסוחר בזהב וכן כי המתלון היה מביא איתו הרבה כסף וזהב, אותו היה מניח בווסט שלבש על גופו או מתחת לשטיח שנמצא מתחת לכיסא ברכב. עוד ציין, כי במסגרת עבודתו היה אוסף את המתלון ממחסום 300 ומסיע אותו למקומות שונים בארץ (הודעה מיום 14.7.16 שעה 21:52).

16. המשיב 1 מסר חמש הודעות במשטרה, בגדרן הכחיש את מעורבותו באירוע השוד. בהודעתו הראשונה מיום 12.7.16 שעה 13:50 סיפר, כי ביום 3.7.16 הוריד את המתלון מרכב הסקודה לפני שעבר במחסום המנהרות. לאחר מכן, עבר לבדו את המחסום ונסע לכיוון הגדר כדי לאסוף משם את המתלון. אחרי שעבר את המחסום ראה מרחוק כוחות מיוחדים ליד המתלון. לכן, הסתובב, החזיר את הרכב לבית חמותו של המתלון, ואמר לה שהמתלון נתפס על ידי המשטרה. במסגרת חקירה זו מסר המשיב 1 עוד, כי כחלק ממהלך העבודה השוטף הוא היה מוריד את המתלון לפני המחסום והוא היה "**קופץ מעל הגדר**" (גיליון 3, ש' 64). כך, שבשבועיים במסגרתם עבד אצל המתלון הוא מעולם לא עבר עמו דרך המחסום. זאת, לדבריו, בהנחיית המתלון ולמרות שהאחרון מחזיק בהיתר כניסה לישראל. כמו כן, ציין כי הוא לא ידע שהמתלון נושא על גופו כסף. המשיב 1 הוסיף כי הוא דיבר עם חבר שלו פיראס (המשיב 2) באותו הבוקר וכי הם מדברים על בסיס יומיומי.

בחקירתו השנייה מיום 13.7.16 שעה 12:30, במסגרתה אף התבצע עימות בינו לבין המתלון וגיסו (של המתלון), חזר המשיב 1 על גרסתו לפיה לא היה מעורב בביצוע השוד. כשנשאל מדוע התקשר באותו בוקר למשיב 3, השיב שיכול להיות שהטלפון שלו התקשר לבד.

אף בחקירותיו הנוספות חזר המשיב 1 על גרסתו ועל הפרטים שציין כאמור לעיל (הודעות מיום 14.7.16, 18.7.16 ו-20.7.16). בהודעה מיום 14.7.16 שעה 09:45, ציין כי הפלאפון שהחזיר לגיסו של המתלון היה ברכב הסקודה

(בניגוד לגרסת המתלונן, לפיה הפלאפון היה בתוך הווסט שלבש על גופו). בהודעה מיום 20.7.16 שעה 9:18, עת נשאל מדוע מחק הודעות שקיבל מהמשיב 2 ממכשיר הפלאפון שלו, השיב המשיב 1 כי אולי אחייניו הם אלה שמחקו את ההודעות תוך כדי משחק.

17. בחינת הודעות המשיב 1, מעלה כי תמיהות מסוימות עולות מגרסתו. כך למשל, אין זה ברור מדוע הנחה המתלונן את המשיב "לעקוף את המחסום" דרך קבע, עת הוא מחזיק כדין בהיתר כניסה לישראל. כמו כן, עולים סימני שאלה נוכח המספר הרב של שיחות שנערכו בין המשיב 1 לבין המשיבים 2 ו-3 בבוקר אירוע השוד, וכן נוכח מחיקת חלופת הודעות שנערכה, ככל הנראה, עם המשיב 2. ואולם, אף מקומן של תהיות אלו, ואחרות, להתברר כדבעי במסגרת הדיון בהליך העיקרי.

18. סיכומי של דבר: משקלן של הראיות הלכאוריות עתיד להיקבע בהליך העיקרי. בשלב זה, סבורני כי ניתן לקבוע, על אף הקושי המסוים העולה מהודעות המתלונן, כי די בחומר הראייתי הלכאורי שהונח לפניי כדי להקים סיכוי סביר לביסוס אשמתו של המשיב 1.

המשיב 2

19. המשיב 2 נעצר ביום 17.7.16, כשבועיים לאחר שהתבצע אירוע השוד. הוא נחשד כשותף לביצוע העבירה לאחר שמחקרי תקשורת שנערכו למכשיר הפלאפון של המשיב 1, ובהמשך גם למכשירים הסלולאריים של המשיבים 2 ו-3, הצביעו על קיומן של שיחות בין המשיבים לפני, בזמן ואחרי האירוע. בנוסף, המשיב 2 אוכן במקום האירוע במועד סמוך לביצוע השוד.

20. המשיב 2 מסר שלוש הודעות במשטרה, בגדרן הכחיש את מעורבותו בביצוע השוד וסיפק ארבע גרסאות שונות באשר למקום הימצאו בעת האירוע. בחקירתו הראשונה מיום 17.7.16 שעה 14:57 הכחיש המשיב 2 כל מעורבות בביצוע השוד. הוא סיפר כי הוא עובד כעוזר מתקין בחברת "יס", והוסיף שבמסגרת עבודתו לא הזדמן לו לעבור במחסומים ואף לא לנסוע דרך כביש 60. עוד מסר, שהחזיק ברכב מסוג מאזדה 2 מטעם עבודתו. המשיב 2 ציין, כי הוא כלל לא ידע שהמשיב 1 עובד כנהגו של המתלונן. עוד סיפר, כי ביום השוד היה בוואדי ג'וז וביקר במשרד הפנים, כך שכלל לא היה באזור השטחים. לקראת סיומה של החקירה, ולאחר שהוטח בו במשך מספר רב של פעמים כי הפלאפון שלו אוכן במקום האירוע, הודה המשיב 2 כי ייתכן שעבר במקום. כשנשאל מדוע שינה לפתע תשובתו השוב, כי הוא "לא זוכר הכל, לא זוכר כל רגע בחיים שלי" (גיליון 9, ש' 281).

בהודעתו השנייה מיום 18.7.16 שעה 17:05, מסר המשיב 2 כי ייתכן שעבר דרך כביש 60 מטעם עבודתו כמתקין. בהמשך אמר, כי בבוקר יום ה-3.7.16 היה במשרד הפנים בוואדי ג'וז ולאחר מכן נסע לחדר כושר בבית ג'אללה. בדרך לקח עמו טרמפיסט לחוסאן. במהלך הנסיעה עצר בצד הדרך אחרי המנהרה כדי שהטרמפיסט יעשה את צרכיו. לשאלת

החוקרים הצביע המשיב 2 על המיקום בו קיים פתח בגדר (אותו מקום בו נשדד המתלונן). המשיב 2 הוסיף וסיפר, כי רק לאחר מכן הגיע למקום עבודתו. אז, החליף את רכב המאזדה ברכב אחר. כשנשאל מדוע שינה את גרסתו מספר פעמים, השיב שוב כי הוא לא זוכר טוב את הפרטים.

בחקירתו האחרונה מיום 20.7.16 שעה 12:09 עת נשאל מדוע מחק ממכשיר הפלאפון שלו חלופת הודעות שנערכה עם המשיב 1, השיב המשיב 2 כי אולי דיברו על מישהי מהכפר.

21. עיון בהודעותיו של המשיב 2 מלמד, על פניו, כי קיימות סתירות בולטות בגרסתו, כך שלא הצליח לספק הסבר קוהרנטי לשאלה היכן היה בבוקר היום בו אירע השוד ומדוע אכן באותו אזור. ראיות לכאוריות מחשדות נוספות ניתן למצוא בהודעתו של בני הרוש, אשר עבד עם המשיב 2 ומסר כי הם מעולם לא יצאו לביצוע התקנה לפני השעה 8:00 בבוקר. כן הוסיף, כי אינו יכול להעלות על הדעת סיבה בגינה רכב המאזדה יימצא בשעה 7:50 באזור כביש המנהרות לצורכי עבודה (הודעה מיום 18.7.16 שעה 10:51). אף מעסיקו של המשיב 2, האני סיאד, נחקר במשטרה. בהודעותיו ציין, כי המשיב 2 נהג להחסיר עבודה בימי ראשון, וכי החזיק ברכב מטעם העבודה - רכב מסוג "ברלינגו" ולפני כן "מאזדה 2". לאחר שערך בירור במחשבי החברה, הוסיף כי ביום 3.7.16 המשיב 2 הגיע לעבודה רק בשעה 11:00 וטען שהיה במשרד הפנים. כשהגיע לעבודה ביקש להחליף את רכב המאזדה 2 שהיה ברשותו כי הוא קטן מדי עבורו. המשיב 2 נסע עם בני להתקנה בהר חומה. שם אמר כי כואבת לו הבטן ונסע לביתו. לאחר מכן שב לעבודה רק ביום 7.7.16 (הודעה מיום 18.7.16 שעה 10:16 והודעה נוספת מיום 18.7.16 שעה 12:44).

22. ב"כ המשיב 2 טען לפני כי המבקשת מנסה ליצור כנגד המשיב 2 יש מאין. לדידו, בהתחשב במארג הראייתי הקיים אין פוטנציאל המכון סיכוי סביר להרשעתו, שכן התיק מבוסס בעיקרו על ראיות נסיבתיות. אף שהתשתית הראייתית הלכאורית כנגד המשיב 2 מבוססת במידה פחותה מזו הקיימת כנגד המשיב 1, סבורני, נכון לעת הזו, היינו - קביעה מקדמית לכאורית בשאלת המעצר, כי התשתית שהוצגה על ידי המבקשת מספיקה כדי לקבוע קיומן של ראיות לכאורה להוכחת האשמה. כאמור, המשיב 2 שוחח עם המשיב 1 בסמוך לפני ואחרי אירוע השוד ואוכן במקום האירוע ביחד עם המשיב 3; המשיב 2 החזיק ברכב מסוג מאזדה 2, אותו סוג רכב עליו הצביע המתלונן כבר מלכתחילה, כרכב ממנו ירדו צמד האנשים ששדדו אותו; רכב המאזדה בו החזיק המשיב 2 עבר את מחסום המנהרות בבוקר בו אירע השוד בשעה 7:32; המשיב 2 החליף את רכב המאזדה שהיה ברשותו בצהרי אותו יום; ולבסוף, המשיב 2 מסר ארבע גרסאות שונות באשר למקום הימצאו ביום האירוע, כאשר בתחילה הכחיש לחלוטין את היותו באזור כביש 60. כך, ניכרו סתירות משמעותיות בדברים שמסר במהלך חקירותיו במשטרה.

המשיב 3

23. המשיב 3 נעצר ביום 18.7.16. גם הוא נחשד כשותף לביצוע העבירה לאחר שמחקרי תקשורת שנערכו למכשיר

הפלאפון של המשיב 1, ובהמשך גם למכשירים הסלולאריים של המשיבים 2 ו-3, הצביעו על קיומן של שיחות בין המשיבים לפני, בזמן ואחרי האירוע. נוסף על כך, אף המשיב 3 אכן במקום האירוע בזמן סמוך לביצוע השוד.

24. המשיב 3 מסר שתי הודעות במשטרה, במסגרתן הכחיש את מעורבותו בביצוע השוד. בהודעתו הראשונה מיום 18.7.16 שעה 18:44, סיפר המשיב 3 כי הוא עובד כאתר בעיר מודיעין, וזאת כל יום בין השעות 5:30 - 17:00. לדבריו, לא עבד במהלך החודש האחרון באזור השטחים, אך ביקר בבית לחם ובית גאללה מספר פעמים עם חבריו, כך שיצא לו לעבור דרך מחסום 300 ומחסום המנהרות. למרבית שאלות החוקרים באשר לקשריו עם המשיבים האחרים ומעורבותו בביצוע השוד השיב שהוא "לא יודע" או "לא זוכר".

בחקירתו השנייה מיום 20.7.16 שעה 13:38 שוב הכחיש את מעורבותו בביצוע השוד, ואמר שאינו זוכר היכן היה בזמן ביצוע השוד. לאחר שהוטחה בו מספר פעמים העובדה כי אכן ביחד עם המשיבים 2 ו-3 באזור כביש 60 השיב: **"לא זוכר אולי הייתי עושה פיפי, אולי עובר משם"** (גיליון 2, ש' 32). כשנאמר לו שגרסתו זו משתלבת בגרסתו של המשיב 2 חזר להשיב שהוא לא יודע ולא זוכר את הפרטים מאחר שעברו כשבועיים מיום האירוע. בהמשך החקירה הוסיף, כי ייתכן ששכח את הפלאפון שלו אצל פיראס (המשיב 2) ולכן אכן עימו באזור כביש 60.

25. עיון בהודעות המשיב 3 במשטרה מלמד, כי הוא בחר שלא לשתף פעולה באופן מלא עם חוקריו והשיב לרוב השאלות שנשאל במילים "לא יודע" או "לא זוכר". המשיב 3 לא הצליח לספק הסבר לשאלה היכן היה בבוקר היום בו אירע השוד ומדוע אכן באותו אזור ביחד עם המשיבים 1 ו-2.

26. כפי שפורט לעיל, בענייננו קיימות מספר ראיות נסיבתיות בעלות משקל ראייתי כנגד המשיב 3, בגדרן איכוני ומחקרי תקשורת שנערכו למספרי הטלפון של כל המשיבים, והצביעו על הימצאותו של המשיב 3 באותו אזור ובאותו הזמן בו בוצע השוד. כמו גם קיום שיחות בין כל המשיבים לפני, בזמן ואחרי האירוע, ובפרט קיומן של 7 שיחות בין המשיב 3 למשיב 1 בבוקר יום ה-16.7.3 בין השעות 7:23 - 9:10. הגם שלא ניתן לשלול לחלוטין תרחישים מסוימים המתיישרים עם חפותו של המשיב 3 בכל הנוגע לאירוע נשוא כתב האישום, סבורני כי, נכון לשלב זה, הצליחה המבקשת להרים את נטל הראיה הלכאורי המינימאלי. ואולם, בהחלט ייתכן כי נוכח התשתית הראייתית הנוכחית שהוצגה בעניינו של המשיב 3 יש לשקול לחיוב את שחרורו לחלופת מעצר.

27. באשר לטענת ב"כ המשיב 3, שנטענה גם על ידי ב"כ המשיב 2, לפיה קיים אדם נוסף אשר ביצע שיחות טלפון אל המשיב 1 ואכן במקום האירוע, אשר אינו נכלל בכתב האישום, הרי שב"כ המבקשת השיבה, כי עניינו של אותו אדם עדיין נמצא בחקירה. לדידי, אף מעבר לתשובת ב"כ המבקשת, אין בעניין זה כדי להעלות או להוריד מהתשתית הראייתית שהוצגה כנגד המשיבים 2 ו-3.

עילת מעצר

28. על פי סעיף 21(א)(1)(ב) וסעיף 21(א)(1)(ג)(4) לחוק המעצרים, קיים יסוד סביר לחשש ששחרור המשיבים יסכן את ביטחון הציבור, שכן המדובר בעבירות שנעשו לכאורה תוך תכנון מוקדם; קשירת קשר; באלימות חמורה שהתבצעה בחבורה; ותוך שימוש בנשק קר. משכך, מתקיימות עילות מעצר בעניינם של המשיבים.

חלופת מעצר

29. שומה על בית המשפט לבחון אם ניתן להשיג את מטרת המעצר בדרך של שחרור לחלופת מעצר, כאמור בסעיף 21(ב)(1) לחוק המעצרים. בבחינת חלופת המעצר, יש אף להתחשב בקשיים מסוימים העולים מהתשתית הראייתית כפי שנפרשו על ידי בהרחבה לעיל. לפיכך, אני מורה על הכנת תסקירי מעצר מטעם שירות המבחן ביחס לכל שלושת המשיבים.

30. שירות המבחן יגיש תסקירים כאמור לכל אחד מהמשיבים, בתוך 14 ימים מיום קבלת ההחלטה.

31. עם קבלת תסקירי המעצר ייקבע דיון בשאלת חלופת המעצר בפני השופט התורן אליו ינותב התיק.

32. העתק יישלח לשירות המבחן ולמזכירה הראשית, הגב' סבן.

ניתנה היום, ו' אב תשע"ו, 10 אוגוסט 2016, בהעדר הצדדים.